

Det var fredag d. 19. maj 1995

Det mærkedes allerede i den tidlige morgenstund, at noget ganske særligt skulle ske. Solsortfløjtet havde en mere gylden tone end ellers, en vibration af forventning sendte en dirren igennem byen, der fik bagerjomfruens øjne til at love endnu mere end de plejede, den misbrugte skrabeplade-chance til at ligne et nyt håndslag til livet og selv leverpostejmaden til at fremstå som et forførende kulinarisk mesterværk. En stærk følelse af tillid og samarbejdsvilje bredte sig i løbet af dagen over byens arbejdspladser og forplantede sig til også fjernere steder, så byplanlægningen i Sorø fik tilført et længe savnet stæk af fantasi, stridigheder og skandaler i sygehussektoren i Næstved glemtes for en stund og færdselspolitiet i Skælskør annullerede den sidste måneds utallige bødeforlæg for uterlig opførsel i byens kirker. På landets to førende TV-stationer besluttede man sig til at ændre langtidsprognosen for sommervejret fra ustadigt og regnfuldt til smukt og stabilt. Endelig oplevedes små og store mirakler, da en portør på det lokale sygehus helbredte adskillige yngre kvinder for depressioner ved brug af håndspålgelse under sengetransporter

Hvad var det dog, der skete? Uforklarligt for alle, bortset fra de 9 medlemmer af Bouquet, der i ånden forberedte sig til aftenens smagning med en kraft, som selv de mest forhærdede betonhoveder i landet ikke kunne undgå at være påvirket af. Pludselige udmeldelser af partiet venstre gjorde Uffe-manden stum i flere minutter, hvad der forplantede sig til Europa-parlamentet og afgørende påvirkede stemningen til fordel for miljø-kommissærens seneste udspil omkring forbud mod sukker i kaffen. Som tiden nærmede sig for smagningen, satte onde magter ind med et modangreb, der skulle forstyrre den kosmiske harmoni. For aftenens vært føltes trillebøren tungere og tungere alt som han kæmpede for at fjerne de sidste hindringer for medlemmernes frie adgang til oplevelsernes univers, under åbningen af flaskerne bristede én hals og proppen satte sig fast i en anden, i intet af tilfældene vel at mærke hans kvindes, som det ellers undertiden skete. Ved vor stifters velvillige assistance fremskaffedes en ny flaske, og da senere klubbens yngste medlem fik propresterne i sit glas, var ingen skade sket.

Den hellige tid brød ind i den profane kl. 19.08, da kredsen var sluttet og aperitif'en under lette cirkelbevægelser førtes hen under næsen. Ingen kunne under nydelsen af den veltempererede Chénas 1991 fra Domaine Chantegrille, Mommessin (kr. 55,-) vide, hvilke prøvelser der forestod og at Bouquet - medlemmer for første gang siden stifterens ubeherskede udbrud om "grisepis" atter skulle høre ukvemsord i forbindelse med en smagning, der nu tog sin begyndelse. Veloplagte lod brødrene de første fra karaffel opskænkede dråber pirre smagsløgene, og de efterfølgende kommentarer rakte fra forsigtig anerkendelse til tilbageholdte mishagsudbrud, dobbeltkyp udpegede et for os andre ukendt distrikt i Nepal. Nu åbenbares - for at ingen skandaler skulle indtræde, at denne og de to følgende vine alle var af mærket "pap", idet medlemmerne fik stillet i opdrag at afgøre, om de i givet fald ville kunne nøjes med papvin, hvis ingen andre muligheder for vin gaves. I hastig rækkefølge smagtes de tre pap-vine: 1) Mariscal (spansk, kr. 18,95 for én liter/Fakta Super), 2) Fransk bordvin/Purepak pap (kr. 19,95 literen/ Fakta) og endelig 3) Estelle Rouge, Vin de Pays, Vingården A/S (kr. 86,75 for tre liter/ Fakta og Bilka). Det var under indtagelsen af "Fransk bordvin" at voldsom afsky fandt udtryk i et par af medlemmernes ordvalg og gestik, der gik så vidt som til tømning i vasken, dog ikke af tarmen. Ret skal være ret: Fransk

bordvin, det pure pak, var ikke nogen god oplevelse, og på dette tidspunkt havde alle, på nær klubbens alkoholikere, resigneret: hellere en ferie uden vin end en ferie med fransk bordvin. At det uddelte spørgeskema i sidste ende besvaredes positivt fra - vistnok - alle klubmedlemmer, skyldtes den sidste af prøvelserne: Estelle Rouge, Vin de Pays, der fik pæne ord med på vejen, set i forhold til prisen.

Nu var tiden kommet, hvor aftenens pointe kunne gennemskues af selv det mest tungnemme medlem af Bouquet, hvis et sådant overhovedet findes: fra "du pap" gik vi over til "du Pape" - og vi konstaterede, at et år mere eller mindre kan være en ret så afgørende faktor for de tungere vine: den første var næsten udrikkelig, syremorderen ville aldrig være blevet afsløret, om han havde fyldt sit kar med Galets Blancs 1992, (Fakta, 49,95), der på kort tid ville have udslettet selv Draculas hjørnetænder. Et par år mere i kælderen ville måske afsløre markant positive sider af denne ellers ret ligegyldige sag, der ikke var pengene værd. En Père Anselme 1991 (89,50, Skjoldburne) fik flere medlemmers ansigter til at lyse i spredte glimt. Her var en udmærket bouquet forenet med god smag og fylde, og vinen ville måske vinde yderligere ved en ikke overdreven henlæggelse, men ikke meget. Prisen rimelig, især hvis man vil imponere uden for kredsen af de sande vinsnobber, jvf. Leonard S. Bernstein: "Den officielle guide til vinsnobberi", 1985, s. 45 i afsnittet "Fem vine, som er in - og fem, som ikke er", hvorfra kan citeres, om det ønskes.

Aftenens vært måtte på dette tidspunkt erkende, at hans viden om distrikter og disses geografiske placering var mindre end hans smagsevner: Chateuneuf du Pape og bourgogne har kun flaskeformen tilfælles. Han tilgav dog hurtigt sig selv, thi nu indtraf for alvor de glæder, der af broderskabet sættes over de fleste andre: aftenens mest oplagt gode køb var en Chateau de Peronne (House of Wine, 49,50, ved seks flasker 45,95), ikke nogen tung vin til længere tids henlæggelse iflg. forhandleren, men med fin harmoni i både duft og smag. En enkelt skeptiker mente, at den var lidt spids, men måske er hans tunge blot for skarp. Og dog - nået frem til den sidste vin, Pommard 1989, Mommessin (House of Wine, 150,-), var det indlysende, hvorfor vi mødes igen og igen og sammensmelttes i ånd og sandhed. Når vi ikke efter første slurk i tavshed rejste os og så hinanden dybt i øjnene og stille gik hver til sit med oplevelsen af den udsigelige fryd, skyldtes det nok aftenens sene tidspunkt og de indtagne kvanta. Ganske enkelt: Ingen var i stand til at rejse sig. Det sublime fandt derfor udtryk i enkle, men nok lidt vildledende bemærkninger såsom: "skidego'!!" - "Den har faneme krop som mine hedeste 17-års drømme..." - "Den har s'gu' farve som sangen om den røde rubin". "Hold da helt kæft og vær smuk for en bucket..." Vi lader disse spredte bemærkninger tale deres eget sprog og konstaterer blot, at efter denne oplevelse var det svært at forestille sig, at der for kort tid siden havde været Pure Pak i glassene.

Der var nu et herligt oste- og hostebord, da rygningen blev givet fri, og tværs gennem tågerne og de sidste vitser, hvis kvalitet var mærkbart dalende, fremlagde det nedsatte udvalg skitsen til de fremtidige principper for den årlige blindsmagning. Disse vil formentlig blive godkendt ved generalforsamlingen, selvom det var de færreste, der forstod ret meget, brødrenes adspredte nikken kunne sandt at sige ikke kun fortolkes som tilkendegivelse af uforbeholden støtte. Støtte gav man heldigvis hinanden på vej gennem grus og skærver, så klubbens medlemsantal forblev intakt. Nu

manglede blot at bort-tromle de forvirrende fodspor i grus og plæne, hvilket skete disciplineret. Fra politiet meldtes næste dag intet nyt til avisen om episoder, der umiddelbart kunne sættes i forbindelse med denne uforglemmelige aften.